

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariacikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CURTICĂPEAN, ARIANA

Cele Patru Regate / Ariana Curticăpean. - București : Eikon, 2025
ISBN 978-606-49-1520-7
821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Ariana Curticăpean

Cele Patru Regate

Cuvânt-înainte de Irina Boar

EIKON

București, 2025

CUPRINS

Cuvânt-înainte	7
Introducere	9
Capitolul 1: Finalul.....	15
Capitolul 2: Începutul.....	25
Capitolul 3: Întrebări	33
Capitolul 4: Prima jumătate.....	49
Capitolul 5: Complementara.....	67
Capitolul 6: Între lumi.....	77
Capitolul 7: Ottyregnum	89
Capitolul 8: Narvara.....	103
Capitolul 9: Chelestinaroyaume.....	115
Capitolul 10: Kalatenarina.....	127
Capitolul 11: Ultimul rubin	137
Capitolul 12: Cavalerii Răsăritului.....	171
Mulțumiri!.....	177

Capitolul 1:

Finalul

Este o simplă dimineață de marți. Mă trezesc, mă spăl pe dinți, mănânc, mă îmbrac, mă aranjez, cobor afară și urc în mașina, care demarează aproape instantaneu. Pare o dimineață ca toate celelalte. Dar totuși am sentimentul că ceva e diferit la ziua aceasta. Curând voi afla ce.

Ca să vă mai țin un pic în suspans, poate ar fi bine să mă prezint: numele meu este Ariadna, locuiesc în cartierul Tudor, care, pentru cei care nu știu, este cel mai mare cartier din Târgu-Mureș. Sunt în clasa a XII-a la Colegiul Național „Unirea” și duc o viață foaaarte încărcată, să zic așa. Printre hobby-urile mele se numără baletul (mă antrenez de peste un *deceniu*; știu, pare cam mult), cititul (iubesc să citesc; serios, cui nu i-ar plăcea să citească romane polițiste și fantastice cât e ziua de lungă?) și cam atât.

Buuun. Acum că știți câteva detalii esențiale despre mine, cred că ar fi bine să trecem la

subiectul nostru. Unde rămăsesem? Aa, da, la imaginea în care tata pornește mașina foarte grăbit. Tot drumul de 4 km până la școală, tata mă cicălește cu orice, da de, da de, m-oi trezi. Vezi să nu. La ora 7:30 eu încă vreau să dorm, mulțumesc. Ajungem la fix 7:37 în fața porții, cobor ghiozdanul, mi-l salt în spate și mă gândesc cu groază la ziua care durează 8 ore și jumătate.

De fiecare dată, intru în școală de pe o stradă laterală, la care are ieșire și geamul de la clasa noastră mult iubită. În fața geamului, e un stejar imens care ne ascunde de orice privire curioasă. NOROC!! Intru pe poartă (cea mare) și ajung pe mica potecă a curții. Exact când trec de partea curții cu geamul nostru îmi aud numele strigat. Din nou și din nou: „Ariadna! Ariadna!”. Mă întorc și mă îndrept spre locul din care provenea sunetul.

Când trec de colțul clădirii, mă opresc ca trăsniță de fulger. Sprijinit de stejar, într-o mică băltoacă roșie, stă colegul meu, Aris. Nu v-am spus, dar sunt înnebunită după băiatul ăsta. (Știu ce faceți și chiar vă rog să încetați.) Mă apropii de el și atunci văd: are pe piciorul drept răni ca cele făcute de o vrajă despre care am citit într-o carte care m-a înnebunit („Harry Potter”). Este înfiorător.

— Dumnezeu, acesta e felul tău de a spune „Bună dimineața!”? Pentru tine, oricum, nu cred că e bună DELOC... Ce-ar fi să mergem noi la asistentă?, îi spun eu, în timp ce mă îndrept spre stejarul de care e sprijinit.

— În niciun caz. Numai în clasă merg. Și aia dacă nu se zgâiește NIMENI la mine.

— Mergem în clasă, dar promiți că mă lași pe mine, doar pe mine, să mă uit la rana aia?? Că nu vreau să faci septicemie sau tetanos sau mai știu eu ce...

— Promit.

— Juri?

— Jur... Acum hai să mergem că deja nu mai pot de durere.

— Cum ai reușit? Adică, nu e o rană prea mică, să spun așa.

— Mergeam și eu liniștit când un domn apare lângă mine și zice ceva cuvânt alambicat, în timp ce ridică ceva băț și pam-pam, m-am trezit cu rănille astea în picior. El deja dispăruse, când am vrut să-l întreb de sănătate.

— Vraja nu suna ca și „Sectumsempra”, nu-i așa?

— Ba daa... De unde știi?

— Poveste lungă. Mergem?

— Da. Lasă-mă singur, spune el, când mă apropii să-l ajut.

— Chiar crezi că o să stau să mă uit la tine cum te chinui să mergi?

— Nu știu. Lasă-mă măcar să încerc.

— Cum vrei tu...

Întotdeauna m-am întrebat de ce iubesc un băiat la fel de încăpățânat ca și mine. Încearcă să meargă, dar cum își pune piciorul jos, cedează sub greutatea sa. Dintr-un pas, sunt lângă el și îl prind, susținându-l. Surprinzător, nu se retrage când îl prind. Mă uit în ochii lui și văd cum îmi mulțumește, chiar dacă orgoliul nu îl lasă să zică asta cu voce tare. Târâș-grăbiș, ajungem în clădire. Urcăm cele câteva scări și traversăm coridorul neobservați. Ajungem în fața clasei. Îl întreb din ochi dacă s-a răzgândit între timp, dar el este la fel de hotărât ca înainte. Chiar mă surprinde cât de hotărât poate să stea încă. Intrăm în clasă și colegii noștri se uită la noi: o fată ținând ușor un băiat cu piciorul sângerând. Câteva secunde am răgaz, cât timp toți sunt muți de uimire. Îl așez pe un scaun și în secunda următoare, ei se adună în jurul lui. După ce mi-am luat trusa din ghiozdan (nu întrebați, am o trusă de prim-ajutor în ghiozdan; de fapt, ce nu am în el?? Știți, e o întrebare bună...), mă duc țintă spre grupul adunat în jurul scaunului pe care stătea Aris. Cei câțiva pași pe care i-am făcut l-au obosit foarte

tare. Deja e verde la față. Încerc să-i alung pe cei adunați acolo, dar nu prea funcționează. Noroc că tocmai intră în clasă cea mai bună prietenă a mea, Anastasia sau, cum îi spun eu, Ana și dintr-o privire îi explic tot: în câteva secunde îi hâșâie pe toți colegii. Speriați un pic, se retrag pe margine și asistă la ce fac eu la piciorul lui. Personal, nu știu ce e atât de interesant! Parcă e O.Z.N.

Sângele curge cam în voie. Iau un tifon și foarte delicat îi lărgesc una dintre tăieturi. Se schimonosește de durere. Iuii... E destul de adâncă... Iau o dischetă și pun apă oxigenată pe ea.

— Asta o să piște. E apă oxigenată. Strânge-mă de mână...

Cu neîncredere parcă, își pune mâna în mâna mea. Discret, dar și ferm în același timp, îi curăță rănilile, mâna lui strângând-o pe a mea ca într-o menghină. Iau o fașă și îi leg piciorul.

Atunci, cred că profitând de neatenția mea, cineva scoate un pistol: e un bărbat cu glugă. Îl văd prea târziu, ca să îl mai opresc. Apasă pe trăgaci, țintind iubirea vieții mele. Mă arunc în fața lui și primesc glonțul direct în umărul drept. Cad ca secerată. Niște brațe calde mă prind ca într-o îmbrățișare. E Aris... Îmbrățișarea lui mă poartă spre tărâmurile care nu pot fi explicate. Mirosul lui mentolat intră în nările mele, ameteându-mă.

Fluturii din stomac se trezesc ca de fiecare dată când ne ciocnim.

Mă așază încet pe masă. Cu coada ochiului văd cum bărbatul dispăre așa cum a și apărut. O voce caldă îmi vorbește:

— Nu trebuia să faci asta. De ce tu? Azi mi-ai salvat deja viața.

— Pentru că te iubesc. Mai mult ca pe oricine altcineva din viața mea. Mă faci să mă simt diferit...

O lacrimă caldă se prelinge pe fața mea. E a lui. Îmi întind o mână tremurândă și îi șterg lacrimile.

— Nu plânge. Doar n-am murit. E doar un glonț. Mai bine stai jos și ai grijă să nu pierzi sânge.

— Cum să nu plâng? Și EU să nu pierd sânge? Tu pierzi mai mult sânge ca și mine. În plus, mi-ai salvat viața. De ce te-am crezut mereu în planul secund? O simplă fantomă? Când tu erai tot timpul acolo. Eu fugeam după alte fete și tu erai chiar aici, lângă mine. Iar acum aproape îți dai viața pentru mine. N-am crezut cu adevărat că mă iubești. Credeam că zici așa. Dar acum înțeleg.

— Prostule! Cum să crezi că e o fantomă? Ea suferă pentru tine și ea e planul secund pentru

tine?! Știi ce ești? Un mare idiot!, intervine Ana, furioasă.

— Știu. Cum mă pot revanșa?, mă întrebă el, cu ochii lăcrimând.

— Doar ascultând ce zic. Mă rog, dacă ai putea lua o pensetă din trusă să-mi scoți glonțul din rană și, după, s-o dezinfecțezi și pansezi ar fi perfect.

Râsul lui cristalin parcă mă reînvie. Totuși, simt că îi e frică să-mi scoată glonțul. Mă uit în ochii lui ca de lemn de trandafir și îl încurajez. Ia penseta tremurând și-mi șoptește:

— Strânge-mă de mână...

Îi iau mâna în mâna mea și i-o strâng. După 10 secunde, mi-a scos glonțul. Îmi dezinfecțiază rana și mi-o pansează. Mai are rost să zic că aproape i-am învințit mâna cum i-am strâns-o? Nu cred...

— Acum cred că poți asculta ce am de zis. Din prima zi când te-am văzut, m-am îndrăgostit de ochii tăi. Zilnic, chiar și în somn, îi vedeam peste tot. Dar cel mai mult m-a atras sufletul tău. Întotdeauna îmi place să zic că: „Lumea noastră e formată din fluturi. Dacă ei sunt colorați, lumea va fi bună și darnică. Dacă ei sunt cenușii și mor, lumea va fi rea și posomorâtă. Sufletele noastre sunt fluturii și noi suntem culorile sau otrăvurile care îi colorează sau îi îmbolnăvesc și îi omoară.”

La tine, am văzut un fluture aparte. Colorat, dar cald în același timp. O personalitate care poate muta munții din loc. Un om la fel ca ceilalți, dar într-un fel, total diferit. Și asta m-a atras spre tine. Ana tot timpul zicea: „Mai sunt și alți băieți pe lumea asta. Nu e singurul.”. Iar eu îi răspundeam: „Nu, nu e singurul băiat. Dar e singurul așa, care mă face să mă simt așa!”. Ei, haide, zi ceva. Sau ți-a mâncat pisica limba?

— Nu, nu mai știu ce să zic. Știi, vreau să-ți mărturisesc ceva: Și eu simt la fel pentru tine. Da, crede-mă. Știam că vei face ochii ăia de: „Dar până acum ce-ai păzit, de doar acum îmi zici asta?”. Îmi ascundeam sentimentele. Mi-era frică să afli că te plac. Și eu simt fluturi în stomac de fiecare dată când stai aproape de mine ca să-mi explici ceva. Amețesc când cineva aduce vorba de tine în clasă. Roșesc atunci când din greșeală ne ciocnim. Acum o să te întreb ceva. Sper că nimeni nu te-a mai întrebat asta până acum. *For real...* VREI SĂ FIM ÎMPREUNĂ?

— Cum se zice „De o mie de ori DA”, în franceză?, îi șoptesc eu.

— Îți șoptesc.

Și încet, buzele lui se apropie de ale mele și simt cum se ating de ele. Respirația mea dulce se amestecă cu gustul lui mentolat și instant simt că

urechile încep să-mi bâzâie și amețesc. PRIMUL MEU SĂRUT!!! La început aud niște bătăi slabe, ca niște aplauze. Apoi devin tot și tot mai puternice și-mi dau seama că toți colegii aplaudă. Asistă și ei la primul sărut al unor colegi de-ai lor.

Probabil, câțiva mai realiști decât mine se întreabă: „Ce s-a întâmplat cu bărbatul acela?”. Ei bine, nu pot spune că scapă chiar basma curată. Dacă a avut și un pistol să-l împuște pe Aris înseamnă că-l voia mort cu orice preț. De ce? Ei bine, asta va rămâne un mister, cel puțin pentru mine. La început, am hotărât cu Aris să nu zicem cine m-a împușcat. Să spunem că pur și simplu s-a descărcat un pistol în clasă, care nu știm cum a ajuns acolo. Dar, cineva supărat, Casian, sau Casi, cum îi spunem noi, care tocmai aflu că e înnebunit după mine, l-a dat în gât pe acel domn. Și uite așa, domnul ajunge să fie urmărit de poliție. Camera de filmat din clasă a filmat evenimentul, dar nu i se vede fața. Personal, sper să-l găsească. S-a deschis și un dosar penal... Și-a făcut-o cu mâna lui!

Dar acesta e doar începutul unei povești care îmi va da viața și toate ideile mele despre viață, chiar și despre mine, TOTAL peste cap. O aventură care începe cu o simplă zi, care nu e atât de simplă...